

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶσθον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμηροείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμε ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΒΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἑσωτερικοῦ
 Ἑβδομα... δρ. 18.—
 Ἑβδομα... δρ. 25.—
 Ἑβδομα... δρ. 30.—
 Ἑβδομα... δρ. 35.—
 Ἑβδομα... δρ. 40.—
 Ἑβδομα... δρ. 45.—
 Ἑβδομα... δρ. 50.—
 Ἑβδομα... δρ. 55.—
 Ἑβδομα... δρ. 60.—
 Ἑβδομα... δρ. 65.—
 Ἑβδομα... δρ. 70.—
 Ἑβδομα... δρ. 75.—
 Ἑβδομα... δρ. 80.—
 Ἑβδομα... δρ. 85.—
 Ἑβδομα... δρ. 90.—
 Ἑβδομα... δρ. 95.—
 Ἑβδομα... δρ. 100.—

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1876

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΠΑΡΕΙΣΤΗΝ Εἰς ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαρτίου 1922

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 17

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Τὸ παιδί, πού τὸν ἐκινούσε ἀπὸ μέσα, ἦταν καλὰ γυμνασμένο καὶ κατόρθωνε νὰ δίνη τὴν ἐντύπωση μιᾶς μηχανῆς.

Γύριζε τὸ κεφάλι ἀπότομα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐβγαζε τὸ καπέλλο μὲ μικρὰ δισταχτικὰ κινήματα καὶ τέλος ἐκάπνιζε τὸ σιγαρέττο μὲ γρήγορα καὶ ἀδέξια φουσήματα.

Ὁ Σουλτάνος ἀρχισε πρῶτος τὰ χειροκροτήματα καὶ ζήτησε νὰ τοῦ πέρουν τὴ μαγικὴ αὐτὴ κούκλα.

Ὁ μηχανικὸς εἶχε προβλέψει αὐτὴ τὴν ἀπαίτηση καὶ ἀμέσως τὴν ἐκανοποίησε: Δυὸ ὑπηρέτες ἐπῆραν τὴν ἀληθινὴ μηχανικὴ κούκλα καὶ τὴν ἀνοίξαν μπρὸς στὴν Α. Μ. τὸν Ἀβδούλ—Ἀξίζ.

Ὁ Σουλτάνος ἄκουσε, χωρὶς νὰ νοιώθῃ γρύ, τίς ἐξηγήσεις πού τοῦ ἔδινε ὁ Ἰταλός, δείχνοντάς του τὰ διάφορα μέρη τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Καραγκιόζη, γιὰτὶ πραγματικῶς ὑπῆρχε κάποιος μηχανισμὸς μέσα στὸ ἀν-

δρείκελλο πού μπορούσε νὰ κἀνῃ μερικὲς κινήσεις. Μὰ ὁ πονηρὸς θεατρώνης, γιὰ νὰ καταπλῆξῃ περισσότερο τὸν κόσμον, ἐσορίστηκε ν' ἀντικαθιστᾷ, στὶς παραστάσεις, τὸν μηχανικὸ Καραγκιόζη μ' ἓνα ζωντανό.

Ἐνῶ ὁ Φρέδος διασκέδαζε μ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη πού εἶχε κάμει καὶ κοιτοῦσε ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ τὸν κόσμον, τράβηξε τὴν προσοχὴν τοῦ μιᾶς ἄλλης βρωμοδουλειᾶ πού γινόταν μέσα στὸ πλῆθος:

Ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ἦταν ἀφοσιωμένος στὶς ἐξηγήσεις πού ἔδινε ὁ Ἰταλὸς στὸ Σουλτάνον, τρεῖς ἀνθρώποι, πού ὁ Φρέδος τοὺς ἐγνώρισε ἀμέσως, ἐξερευνοῦσαν τίς τσέπες τῶν γειτόνων τοὺς καὶ ἔκαναν ἓνα πολὺ καρποφόρο ψάρεμα ἀπὸ βολόγια, καβένες, καὶ βραχιόλια.

—Γιὰ στάσου! εἶπε μέσα του ὁ Φρέδος· φαίνεται πὼς οἱ φίλοι μου οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας καταδέχονται νὰ ἐξασκοῦν καὶ δῶ—μέσα τὸ ἐπάγγελμά τους.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν εἶχε γνωρίσει τὸν Γιακὰ καὶ τὸν Ἀλλοιθωρ.

Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψη ἔβαλε σὲ σκέψεις τὸ παιδί, γιὰτὶ τοῦ ἔφερε μιὰ δυσάρεστη ἀνάμνηση. Ὁ περίπατός του στὴν Ἐκθεση τὸν εἶχε τόσο διασκεδάσει, ὥστε εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὸ σκοπό, πού τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ.

—Τί νὰ γίνῃ! συλλογιζόταν μὲ πικρία. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάσω σὰν ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ πού ἦρθαν ἐδῶ μὲ τὸ μπαμπά τους καὶ τὴ μαμά τους... Ἐγὼ εἶμαι ἐῖλωτας... εἶμαι ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας. Εἶμαι καταδικασμένος νὰ «δουλέψω» σὰν αὐτοὺς τοὺς λωποδύτες, πού τὴ στιγμὴ αὐτὴ κλέβουν τὰ πορτοφόλια τοῦ κόσμου. Μὲ τρέφουν, μοῦ δίνουν κατοικία, μοῦ δίνουν λεφτὰ καὶ περιμένουν τὸ ἀριστούργημά μου, πού θὰ μὲ κάμῃ νὰ μείνω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ κλέφτης. Λοιπόν, Φρέδε Δυρ-

Ὁ μηχανικὸς τοῦ Καραγκιόζη ἐρχόταν νὰ δεχτῇ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Σουλτάνου... (Σελ. 129, στ. γ')

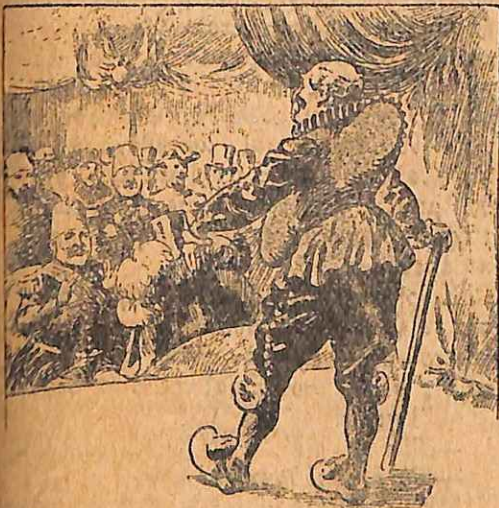
πάν, κουνήσου... Ἐμπρός! Κάμε ὅπως καὶ οἱ σύντροφοί σου καὶ ἀφήσε τοὺς δισταγμούς.

* *

Ἀφοῦ ἔκαμε αὐτὲς τίς σκέψεις, γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ διώξῃ τίς αἰώνιες ἀμφιβολίες του, ὁ Φρέδος παρατήρησε ὅτι ἡ θέση του ἦταν πολὺ κατάλληλη γιὰ ἓναν κλέφτη. Πραγματικῶς, δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του μέσ' ἀπὸ τίς σημαίες, πού τὸν ἐκρῦβαν ἀπ' ὅλα τὰ βλέμματα, καὶ θὰ ἔφτανε εὐκολώτατα τίς τσέπες τῶν διαδωτῶν.

Ἀκριβῶς νὰ ἔνα ζευγάρι, πού ἔσταμάτησε πλάι στὴν κολόνα, πολὺ κοντὰ τοῦ. Ἦταν ὁ μηχανικὸς τοῦ Καραγκιόζη: ἡ παράστασή του εἶχε τελειώσει καὶ ἐρχόταν τώρα νὰ δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Σουλτάνου.

Εἶναι κοντὸς καὶ χοντρός. Στὴν πλατείᾳ του μορφή, πού εἶναι γεμάτη πόζα, μαντεύει κανεὶς τὴν ἐκανοποίησιν ἐνὸς ἐμποροῦ πού ἔκαμε μιὰ καλὴ ἐπιχείρησιν. Ἡ κυρία του, πού τὸν συνοδεύει, ἔχει τὸ δειλὸ καὶ ἄπλοιο ὄψος μιᾶς ἐπαρχιώτισσας, πού τὰ χεὶ χαμένα μέσα στὸ πλῆθος. Εἶναι προσκολλημένη στὸ μπράτσο τοῦ ἀν-

Ὁ Σουλτάνος ἀρχισε πρῶτος τὰ χειροκροτήματα. (Σελ. 129, στ. α')

τρός της και χαιρετᾷ ἀτέλειωτα, ἐνῷ ἐκεῖνος ἀκούει τὰ κολακευτικά λόγια πού τοῦ λέει ὁ Σουλτάνος μὲ τὸ στόμα τοῦ διερμηνέως του.

Καὶ τὸ ζευγάρι αὐτὸ εἶναι πλούσιο. Στὴ στρογγυλὴ κοιλιὰ τοῦ κυρίου λαμποκοπᾷ μιὰ παχειὰ καὶ βαρεῖα χρυσὴ καδένα κι' ἀπὸ τὸ ἀνοιγμάτων βεντιγκότας του φαίνεται ἡ ἀκρὴ ἑνὸς πορτοφολιοῦ, πού, δίχως ἄλλο, πρέπει νά ναι γεμάτο.

Ἡ κυρία ἔχει τὴν ἀπρονοησία νὰ φορῇ, πάνω ἀπ' τὸ σάλι της, ἕνα μεγάλο περιδέραιο μὲ ὠραῖα μαργαριτάρια. Κι' οἱ δύο στέκουν, χωρὶς καμμιὰ ὑποψία, πλάι στὸ Φρέδο, πού τὸν κρύβουν πάντα οἱ σημαίες.

Μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα, πού εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ Φιδέ, ἦταν ἕνα παιγνίδι γι' αὐτὸν νὰ τοὺς κλέψῃ... Δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸ μπάζῃ ἀπὸ πάνω στὴ βεντιγκότα τοῦ χοντροῦ Ἰταλοῦ, καὶ τὸ πορτοφόλι εἶναι δικό του... Ἀλλή μιὰ γοργὴ κίνησις, καὶ τὸ μαργαριταρένιο περιδέραιο βρίσκεται στὴν τσέπη του.

Ἰσως αὐτὸ τὸ πορτοφόλι, τὸ παραγεμισμένο μὲ γαλάζια τραπεζογραμμάτια, θά ναι τὸ «ἀριστοῦργημά» του. Ποῖος ξερεὶ πόσες χιλιάδες μπορεῖ νὰ ἔχῃ μέσα! Αὐτοὶ οἱ Ἰταλοὶ εἶναι τόσο πλούσιοι!

Ὁ Φρέδος φτάνει ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του σ' αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, κι' ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐξασφαλισμένη, σχεδὸν χωρὶς ἀμφιβολία... Θὰ τὸ κάμῃ ἄραγε;

Διασέζει ἀκόμη κι' ὅμως ἡ εὐκαιρία εἶναι ἀνέλπιστη, ὑπέροχη γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν θὰ τοῦ ξανατύχει τέτοια.

Κι' ὅμως ὄχι! Δὲν θὰ τὸ κάμῃ... Ὁρισμένως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ. Ἡ φύση του ἐπαναστατεῖ τὴ στιγμὴ πού δοκιμάζει νὰ κάμῃ τὴν κίνησις, πού θὰ ἐλήστευε τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἀνύποπτους αὐτοὺς ἀνθρώπους. Τὸ παιδί δὲν μπορεῖ νὰ κλέψῃ!... Δὲν μπορεῖ!...

Ἡ εὐκαιρία ἔφυγε: τὸ ζευγάρι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ Φρέδο, πού εἶναι ἀπελπισμένος καὶ εὐχαριστήμενος μαζὶ, γιατί ἔχασε τὴν εὐκαιρία. Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν ἐτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ βᾶθρο του, ν' ἀφήσῃ πιά τὸν κρυψώνα, πού τοῦ ἦταν ἀχρηστος ἀφοῦ ἡ παράστασις εἶχε τελειώσει, ὅταν αἰφνης σταμάτησε κι' ἔμεινε σὰ μαρμαρωμένος στὴ θέση του, ἀόρατος μὲς στὶς σημαίες πού τὸν προστάτευαν:

Τι εἶχε ἰδεῖ λοιπὸν, πού τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ σχέδιο; Ἀποφάσισε νὰ κλέψῃ; Εἶχε διώξῃ ἐπιτέλους κάθε ἀμφιβολία, ὁ κακὸς Φρέδος εἶχε νικήσει τὸν καλὸ;

Μάλιστα. ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν εἶχε ἀποφασίσει νὰ κλέψῃ, ὑπὸ ἕνα ὄρο θμως: νὰ κλέψῃ τοὺς κλέφτες!

Εἶδε τὸν Γιακὰ καὶ τὸν Ἀλλοῖθωρο νά φάνηουν τὴ θέση πού εἶχαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ μέρος του κι' οἱ δύο.

Γιατὶ ἄραγε;

Ἀπλούστατα οἱ δύο κλέφτες, σὰν ἔμπειροι ἄνθρωποι πού ἦταν, σημάδεψαν τὸ ζευγάρι τῶν Ἰταλῶν, πού ὁ Φρέδος δὲν θέλησε νὰ τοὺς κλέψῃ.

Εἶναι πολὺ εὐκολὴ λεία κι' οἱ ἐπιτήδαιοι λωποδύτες δὲν ἐννοοῦν νὰ τὴν ἀφήσουν.

Μὲ τρόπο τοὺς ἔφτασαν καὶ τώρα στέκουν πλάι τους, παραμονεύοντας τὴν κατάλληλη στιγμή.

Ὁ Φρέδος δὲν τοὺς χάνει ἀπ' τὰ μάτια του καθόλου.

Ἐξαφνα ἔγινε ἕνα ρεῦμα μέσα στὸν συνωστισμό καὶ ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε.

Κράκ!.. Δυὸ γρήγορα κι' εὐκίνητα χέρια γλύστρησαν, τὸν πάνω στὴ βεντιγκότα τοῦ κυρίου, τᾶλλο πάνω στὸ σάλι τῆς κυρίας, καὶ τὸ πορτοφόλι, καθὼς καὶ τὸ περιδέραιο μὲ τὰ μαργαριτάρια, ἄλλαξαν κυρίους.

Τότε ἡ ἔξυπνη ἰδέα ἐγεννήθηκε στὸ μυαλό τοῦ Φρέδου.

— Ἄν μπορῶσα, συλλογιζόταν, νὰ ξαναπάρω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κλέφτες, τι ἐσοφύρωσαν... Αὐτὸ θάχε γοῦστο!.. δέδαια δὲν θάταν κλοπὴ... ἀπεναντίας μάλιστα!

Αὐτὸς ὁ συλλογισμός, πού ἦταν πιθανός, ὄχι ὅμως κι' ἐντελὸς σωτὸς γιὰ τὴν αὐστηρὴ τιμότητα, δυνάμωσε τὴν ἀπόφασή τοῦ Φρέδου· ἔμεινε στὴν κρυφὴ του θέση καὶ παραμόνευε τοὺς συντρόφους του.

— Ἄν ἡ τύχη τοὺς φέρῃ νὰ περάσουν κι' αὐτοὶ τόσο κοντά μου, θὰ γίνω γλέντι!

Ἡ τύχη τᾶφερε εὐνοϊκά.

Οἱ δύο κλέφτες, γυρεύοντας τὴν ἔξοδο, πλησίαζαν λίγο-λίγο τὴν κολόνα τοῦ Φρέδου κι' αὐτὸς τοὺς παραμόνευε, τοὺς περίμενε σὰν κυνηγὸς πού βλέπει τὴ λεία νὰ πέφτῃ στὰ δίχτυα του.

Δὲν ἀπέχουν παρὰ λίγα βήματα... τώρα εἶναι κοντά του... Ὁ μαθητὴς τοῦ Φιδέ ἐπικαλεῖται ὅλες του τίς γνώσεις, γιατί ἡ ἐπιχείρησις θά ναι πιὸ δύσκολη, γιατί ἔχει νὰ κάμῃ μὲ κακουργούς, κι' ὄχι μὲ τοὺς ἀπλοῦκούς ἐπαρχιωτὲς πού πέρασαν πρὸ ὀλίγου. Μὰ ὁ Φρέδος ἔχει χέρι τόσο ἐλαφρό! ἄλλως τε ἡ θέση του εἶναι θαυμασία.

Μαζώνεται πάνω στὸ βᾶθρο του, κρυμμένος πάντα ἀπ' τίς σημαίες, καὶ μ' ἕνα κίνημα γρήγορο κι' ἐπιτήδειο, μ' ἕνα κίνημα πού, ἂν τὸ βλεπε ὁ δάπνηλός του, θὰ ἐγέμιζε θαυμασμό, παίρ-

νει τὸ πορτοφόλι, πού ἐφοῦσκωνε τὴν πισινὴν τσέπη τοῦ Γιακὰ.

Ἐκεῖνος δὲν ἐννοίωσε τίποτα. Προσέχει πολὺ τοὺς χωροφύλακες, πού τὸν περιστοιχίζουν καὶ δὲ φροντίζει γιὰ τὰ νῶτα του· οὔτε τοῦ ἐμπνέει καμμιὰ ὑποψία τὸ βᾶθρο αὐτό, ὅπου ἔχει τώρα στηριχθῇ.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἀλλοῖθωρος, πού τὰ μάτια του εἶναι καρφωμένα πρὸς τὴν ἔξοδο, δὲν αἰσθάνθηκε τὰ ἐλαφρὰ δάχτυλα τοῦ Φρέδου πού τρύπωσαν μέσα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του καὶ τοῦ πήραν τὸ μαργαριταρένιο κόσμημα. Καὶ ἱκανοποιημένοι ἀπ' τίς δουλειὲς αὐτοῦ τοῦ ἀπογεύματος, οἱ δύο κακοῦργοι δγαλίνουν ἀπ' τὸ μέγαρο τῆς Ἐκθέσεως.

Ὅσο γιὰ τὸν Φρέδο, αὐτὸς ζυγίζει στὰ χέρια του τὸ περιδέραιο μὲ τὰ μαργαριτάρια καὶ συλλογίζεται θρηνηματικά:

— Ἐκλεψα τοὺς ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας!.. Ἄ δίχως ἄλλο αὐτὴ τὴ φορά τὸ καμὰ τέλος πάντων κι' ἐγὼ τὸ ἀριστοῦργημά μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. Ο ΓΙΑΚΑΣ

Ὅταν ὁ Φρέδος μπήκε στὸ «ἰδιαιτερο» τῆς «Ἀφρονίας» εἶδε μ' ἱκανοποίησιν ὅτι ἀπόψε ἦταν μεγάλη συνάθροιση.

— Τόσο τὸ καλύτερο! συλλογίστηκε. Φανταζόταν τί ἐντύπωση θὰ ἔκανε, ὅταν θὰ διηγόταν τὴν ἐπιχείρησιν πού κατὰφερε μέσα στὴν Ἐκθεση κι' ὅταν θὰ ἔδειχνε τὰ λάφυρά του.

Ὅπως πάντα, ὁ Σφάχτης καθόταν στὸ κεφάλι τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἕνας-ἕνας οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας ἐρχόνταν καὶ τοῦ ἀπαριθμοῦσαν τίς σημερινές τοὺς ἐργασίες, χαιρετῶντας τὸν μὲ σεῖρασμα.

Ἡ Ἐκθεση κι' ἡ συρροὴ τῶν ξένων στὸ Παρίσι εἶχαν δίχως ἄλλο ἐνοήσει τίς ἐπιχειρήσεις, γιατί ἕνας ἐπιδημικός σωρὸς ἀπὸ πολυτίμα ἀντικείμενα ὑψωνόταν μπροστὰ στὸν ἀρχηγό. Ἐκεῖνος ἐκτιμοῦσε μ' ἕνα βλέμμα τὴν ἀξία τοῦ καβενός, μετροῦσε τὰ χαρτονομίσματα καὶ καταδεχόταν νὰ πῇ στοὺς ὑπάρχους του μιὰ λέξη ἐπιδιοκμασίας κι' ἐνθαρρύνσεως, ὅταν ἐτύχαινε καμμιὰ ἐπιχείρησις ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένη.

Χωρὶς νὰ διακόψῃ αὐτὴ τὴν ἐργασία, ὁ Φρέδος διευθύνθηκε στὸ Φιδέ, πού ἐκάπνιζε τὴν πίπα του σιωπηλὸς σὲ μιὰ γωνιά καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Ἐγινε!

— Τί;

— Τὸ ἀριστοῦργημα!

Τὰ μάτια τοῦ Φιδέ ἀστράψαν ἀπὸ χαρὰ κι' ἀγκαλιάζοντας τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ ποικαλιάρικο χέρι του,

τᾶφερε κοντά του μ' ἕνα προστατευτικὸ κίνημα καὶ φώναξε:

— Ἡ ὥρα ἡ καλὴ! Τῶς ἔρα γὼ πὼς ἤσουν καλὴ ράτσα καὶ πὼς πάντα εἶχες στὸ νοῦ σου νὰ κάμῃς γρήγορα τὸ χρέος σου. Γιὰ νὰ ἰδῶ... δαίξε μου τὸ λάφυρό σου, γιὰ νὰ κρίνω τὴν ἀξία του, καὶ πες μου πὼς τὰ κατάφερες... Ἡ δουλειὰ ἦταν ἐπικίνδυνη; τολμηρὴ; Ἐλα, μικρὲ μου, λέγε γλήγορα... Τί μέσα μεταχειρίστηκες;

Ὁ Φρέδος, χωρὶς νὰ τὸν νοιάξῃ γιὰ τὴν ἀνυπομονησία τοῦ Φιδέ, ἔδωκε σιγά ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ κόσμημα μὲ τὰ πολυτίμα πετράδια καὶ τὸ πορτοφόλι καὶ τᾶδωσε στὸ δάκκαλό του.

— Ὅρῃστε! τοῦ εἶπε.

Ὁ Φιδὲς ἔψαξε γοργὰ στὰ τσεπάκια τοῦ πορτοφολιοῦ κι' ἔδωκε τέσσερα χιλιάρικα, ὑπερὰ ἐξέτασε τὸ κόσμημα καὶ εἶπε:

— Ὁρισμένως, ἀγόρι μου, γιὰ μιὰ ἀρχὴ δὲν εἶν' ἀσχημὴ δουλειά... Ἐβγάλες σήμερα πάνω-κάτω δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν χαμογέλασε αἰνιγματικὰ καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν εἶναι μόνο αὐτό... Πρέπει νὰ ξέρετε κι' ἀπὸ ποιὸν νὰ πῆρα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ὁ γέρος κακοῦργος φάνηκε γοητευμένος ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ περίμενε ν' ἀκούσῃ καμμιὰ μεγάλη τόλμη ἀπ' τὸ μαθητὴ του, ν' ἀκούσῃ καμμιὰν ἐπικίνδυνη ἐπιχείρησις, πού θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε, ἀπόψε κιόλας, καλὴ φήμη καὶ θ' ἀποτελοῦσε πραγματικῶς τὸ ἀριστοῦργημά του.

— Μὰ τὴν καρδερίνα! ἐφώνηξε, (στὸ Φιδέ ἄρεσε πολὺ αὐτὸς ὁ ὄρκος· δὲν ἦταν ὅμως ἐπικίνδυνη πρὸς τὸ ὠδικὸ πούλι, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐργαλεῖο ἐκεῖνο τῶν λωποδυτῶν, πού ἀνοίγουν τίς κλειδωνιές καὶ πού -στὴ Γαλλία- τὸ λένε κι' αὐτὸ «καρδερίνα».) Μὰ τὴν καρδερίνα! Θὰ μιλήσῃς ἐπὶ τέλους;... Μ' ἔσκασες!

(Ἐπεται συνέχεια) KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΑΘΩΣ ΕΡΧΕΤ' Η ΑΝΟΙΞΙΣ

2.

Στὸ παράθυρο ἀκουμπισμένο
Τιγιδόκλημα ἄ-λωος κλωνιά,
Σὰν δειλὸ χέρι μαρμαμένο,
Πού τὸ κρατοῦσε ἡ χειμωνιά

Κλειστὸ φιλάργουσι καὶ τώρα,
Πού ὅλα ξυπνοῦν σὲ νέα αὐγή,
Δάχτυλα ἀτλῶνε μοροφόρα
Καὶ τὰ κινεῖ ὡς νὰ εὐλογεῖ

Στὸ φύσημα τῆς αὐγῆς, πού ὅλη
Φαιδὴ μυνήματα μεστή,
Στὸν κῆτο μέσα ἀραβοῦλι
Φιλόξενο ἐρχεῖται νὰ βρεῖ.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΧΟΙΡΟΣ (Συνέχεια τοῦ σελ. 130)

— «Τί κουμάς εἶν' αὐτός! εἶπανε ὅταν ὁ Μεγάλος - Χοῖρος μπήκε ἀπὸ τὴν πόρτα μ' ὅλο του τὸ πάχος. Αὐτὸν γρήγορα θὰ τὸν φοδίσουμε, σκεφτήκανε· καὶ τοῦ φέρανε μιὰ τρομερὴ σίβρα χαρτιὰ καὶ λογαριασμοὺς καὶ διδλία κι' ὑποθέσεις καὶ νομοσχέδια στὸ τραπέζι του.

— Τί εἶν' αὐτὰ; εἶπε ὁ Μεγάλος - Χοῖρος. Τρώγουνται;

— Θεὸς φυλάξει, τρομάζανε μ' αὐτὴ τὴν ὁμιλία! Ἡ μήπως ἦταν ἀστεῖο; σκεφτήκανε καὶ γελᾶσαν ὅλοι. Αὐτὸς θά ναι δέδαια ἕνας πολὺ ἐξυπνος κι' ἱκανὸς ἄνθρωπος, εἶπαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Μ' αὐτὸν πρέπει νά μαστε φίλοι.

Κι' ὁ Μεγάλος - Χοῖρος ἔκανε τραπέζι σ' ὅλη τὴ Βουλὴ. Ποτέ τους δὲν ἔχανε πᾶσι σὲ τόσο θαυμάσιο τραπέζι. Ὁ Μεγάλος - Χοῖρος καλῶταν ὁ ἴδιος στὴν ἀκρὴ τοῦ τραπεζιοῦ καὶ πρὶν τελειώσουν, ἔαπλωθῃκανε σαράντα ἐπτά βουλευτὲς ὅλων τῶν κομμάτων κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι μὲ τὴ γλώσσα ἔξω ἀπ' τὸ στόμα. Τόσο πολὺ ἔχανε φάει καὶ πιῇ.

— Νὰ παληκαρᾶς, εἶπανε ὅλοι. Αὐτὸς ξέρει ν' ἀτιπροσωπεύῃ καὶ νὰ προεδρεύῃ κι' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξουνε νέον πρόεδρο γιὰ τὴ χώρα τους, ἐκλέξανε τὸ Μεγάλο - Χοῖρον πρόεδρο κι' ἄρχοντα ὅλης τῆς χώρας.

Ἦτανε περήφημη μέρα γιὰ τὸ Μεγάλο - Χοῖρον, ὅταν ἀνακηρύχθηκε ὁ εὐγενέστερος ἄντρας σ' ὅλο τὸν ἄνθρωποτόπο.

Καθότανε στὸν καναπέ του καὶ γελούσε καὶ καμάρωνε πολλὴν ὥρα ἀφοῦ εἶχε λάβει τὴν εἰδοποίηση σ' ἕνα μεγάλο γράμμα μὲ κόκκινον φέλλελλο.

— Χοῦ, χοῦ, χοῦ, ἔλεγε. Αὐτὸ δὲν τ' ἐννευρούμουνά τότε πού μαζὶ μὲ τᾶλλα γουρουνάκια βύζαινα τὴ μεγάλη γουρουνά τοῦ ξυλοῦργο, κι' ὅταν ἦρθε ὁ γουρουνέμπορος καὶ μ' ἀγόρασε στὸ σακκὶ καὶ μὲ πῆγε σπῆτι τοῦ στή ράχη του. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἐπιζήσῃ ἡ μητέρα μου! σκέφτηκε καὶ σκούπισε ἕνα δάκρυ ἀπὸ τὸ μάτι του.

Ὅλα τὰ σπῆτια ἦτανε σηματοδότηστα. Τὰ κανόνια βροντοῦσαν καὶ τὸ βράδυ ἔγινε πελώριο γεῦμα στὸ παλάτι τοῦ προέδρου.

Ὁ κόσμος στεκότανε σὲ μακρὲς γραμμὲς καὶ φώναζε ζήτω ὅταν ὁ Μεγάλος - Χοῖρος ἦρθε στὸ παλάτι. Μὰ μπρὸς τὴν σκᾶλα τοῦ παλατιοῦ συνέβηκε κάτι πολὺ παράξενο. Ἐκεῖ πού τ' ἀμάξι τοῦ προέδρου σταματοῦσε μπρὸς τὴν σκᾶλα, ἦρθε ἕνα μεγάλο γουρὸνι τρεχάτο στὰ σκαλοπάτια κι'

ἐκοψε τὸ δρόμο τοῦ προέδρου. Τᾶσπρα του δόντια χτυπούσανε, τὰ ματωμένα μάτια του δαγάζανε φαρμακέρῃς ἀστραπὲς, οἱ τρίχες του στεκόντουσαν ὀρθὲς κι' ἡ χολὴ κρεμότανε στὸ στόμα του ἀπὸ λύσσα.

— Θυμῆθηκες τὰ παιδιὰ μου; ἐγγρύλισε.

Ὁ πρόεδρος ἔγινε ἄσπρος σὰν τὸ σεντόνι. Κρατήθηκε στ' ἀμάξι γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, κι' οἱ ὑπηρέτες του διόξανε τὸ χοῖρο μὲ σκούπες καὶ κοντάριον.

Ὁλητὴ νύχτα ὅμως ὁ πρόεδρος ἔτρεμε στὸ κρεβάτι του ἀπὸ τρόμο καὶ καθὲς φορὰ πού τὸν ἐπαίρνε λιγάκι ὁ ὕπνος, ὄνειρευότανε ἀμέσως, ὅτι τὸ γουρὸνι ἦταν ἀπὸ πίσω του. Τᾶλλο πρῶτ' ἔβγαλε διαταγὴ νὰ σφάξουν ὅλα τὰ γουρὸνιὰ σ' ὅλη τὴ χώρα καὶ νὰ κάνουνε σαλαμικά. Ὅλ' ἡ χώρα ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ φωνὲς γουρουνιῶν πού σφάζόντουσαν.

Ὁ πρόεδρος ὁ ἴδιος κλειστήκε στὴ κάμαρά του κι' ἔβαλε μπαμπάκι στ' αὐτιά του (γιατὶ μόλαταῦτα ἦταν ἡ οἰκογένειά του, δὲν εἶν' ἔτσι;) καὶ δὲν βγήκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ὡς πού ὅλα συχάσανε καὶ τότε τὸν εἰδοποίησαν πὼς δὲν ὑπῆρχε πιά οὐτ' ἕνα γουρὸνι σ' ὅλη τὴ χώρα. Τότε σύχασε ὁ πρόεδρος. Τοῦ ὄρε ἡ καλὰ του ὄρεξη πάλι κι' ἔκανε κάτι θαυμάσια τραπέζια στοὺς πρέσβεις, στοὺς ἐπισκόπους καὶ στοὺς ὑπουργούς, — κάτι τραπέζια τόσο θαυμάσια, πού ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι πὼς ἦταν ὁ πιὸ λαμπρὸς πρόεδρος ποῦχανε ποτέ τους.

6.

Ἔτσι περνοῦσε λοιπὸν τὸ γουρὸνι. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἦτανε τυχερὸ γουρὸνι. Ἀλλὰ τί ἔγινε στὸ μεταξύ ὁ Ζητιάνος στὸ γουρουνόστασιο; Τὴν πρώτη μέρα τὴ μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ χορτάσῃ στὰ γερά, στὴ σκαφὴ τοῦ Μεγάλου - Χοῖρου. Δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ του τί θὰ πῇ νὰ χορτάσῃ κανεὶς καλά.

Ὅταν ὅμως στὸ τέλος ἐχορτάσε, ἔαπλωθῃκανε χάμω καὶ σκεφτότανε τὰ παιδιὰ του, καὶ περίμενε νάρθουνε νὰ πάρουνε τὸν τελευταῖο του χαιρετισμό, τὸ γράμμα στὴν κούφια λεῦκα. Μὰ δὲν ἐρχόντουσαν τὰ παιδιὰ. Τότε ἔτρεξε μιὰ μέρα στὴν πόλιν, ἀκουσε τί εἶχε συμβῇ στὸν Μεγάλο - Χοῖρον καὶ τὸν συνάντησε ἀκριβῶς ὅταν ἔδωκε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας μὲ τὴ νύφη του.

— Τώρα θὰ θυμῆθῃ τὰ παιδιὰ μου, σκέφτηκε ὁ Ζητιάνος ὅταν γύρισε καὶ πάλι περίμενε. Μὰ πάλι δὲν ἐρχότανε κανεὶς.

Μεταφρασὶς ἀπὸ τὸ Δανικόν. (Ἀκολουθεῖ)

ΦΟΥΛΑ Ν. ΣΑΤΖΙΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΥΟ ΔΙΑΠΛΩΜΑΤΑ

*Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ φίλος μου έδωσε αυτές τις ημέρες εξετάσεις στη Νομική Σχολή κι' έγινε διδάκτωρ με λίαν καλώς. Τι απλούστερο πράγμα, - θα πείτε, - παρά να δώση εξετάσεις ένας τελειόφοιτος της Νομικής και να γίνει διδάκτωρ! Κι' όμως όχι! γιατί ο φίλος μου πού σάς λέω, δεν ήταν απλώς τελειόφοιτος της Νομικής, αλλά... αλλά και διδάκτωρ της Φιλολογίας. — Έ, τώρα σάς βλέπω μάνοιχτο το στόμα: Δυο διπλώματα λοιπόν;... Μάλιστα, δυο. Ο φίλος μου είχε πάρει πρώτα το δίπλωμα του στη Φιλολογία με άριστα. Τον ίδιο χρόνο γράφτηκε και στη Νομική. Κι' εϋθὺς ἄμα τέλειωσε ἡ τετραετία, πήρε και το δίπλωμα του νομικοῦ. Δεν είναι λοιπόν οὔτε τόσο απλό, οὔτε τόσο συνειθισμένο το πράγμα. Έδω, οι περισσότεροι νέοι τρομάζουν ὡς να πάρουν ένα κουτσόδιπλωμα - για να μὴν πῶ και ψευτοδίπλωμα. Ο φίλος μου όμως, ἂν και ἀριστοεχός της Φιλολογίας, δὲν ἀρκέσθηκε σ' αὐτό. Και πρὶν συμπληρώσει τὰ εἰκοσιπέντε του χρόνια, κατόρθωσε να πάρη και δεύτερο δίπλωμα, ὡς δεξιόλου διαφορετικῆς Ἐπιστήμης.

Μαντεύω τι θὰ με ρωτήσετε πάλι: Τὸ μετάνοιωσε λοιπόν να γίνει δάσκαλος και θέλησε να γίνει δικηγόρος; — Όχι, ἀγαπητοί μου! δὲν τὸ μετάνοιωσε καθόλου. Οὔτε εἶχε ἀνάγκη να γίνει δάσκαλος, ὅπως δὲν εἶχε ἀνάγκη τώρα να γίνει οὔτε δικηγόρος. Γιατί εἶναι νέος ἀπὸ πλούσιο σπιτί, (πάλι μείνατε με τὸ στόμ' ἀνοιχτό; σάς βλέπω...) και δεύτερο γιατί χρόνια τώρα, ἀπὸ φοιτητῆς ἀκόμα, εἶναι διορισμένος ταξινόμος σὲ μιὰ δημοσία Βιβλιοθήκη πού τὴ διευθύνει ὁ σοφός του πατέρας. Μποροῦσε λοιπόν ἐξαίρετα να μείνῃ ἐκεῖ ἡσυχος, ξέννοιστος, ἀφοῦ τὸ πρῶτο του δίπλωμα τοῦ ἔδινε ὅλα τὰ ἐφόδια. Μὰ ὁ φίλος μου δὲν ἡσύχασε. Σκέφθηκε πὼς για να εἶναι τέλειος βιβλιοθηκῆριος, δὲν τοῦ ἔφτανε ἡ Φιλολογία! ἔπρεπε να ξέρῃ και Νομικά! Κι' ἀποφάσισε να σπουδάσῃ κι' αὐτὴ τὴν Ἐπιστήμη, ὅπως ἓνας ἄλλος θάποφαινε... να κάμῃ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ γραμματόσημα. Βλέπετε λοιπόν πὼς υπάρχουν και νέοι, - ἀκόμα και σήμερα, - πού σπουδάζουν Φιλολογία ὄχι για να γίνουν δασκάλοι, κι' ὕστερα σπουδάζουν Νο-

μικά, ὄχι για να γίνουν δικηγόροι... Οἱ νέοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὴν Ἐπιστήμη οὔτε για στολίδι, για λουσο, - ὅπως πολλοὶ πλούσιοι πού παίρνουν ἓνα ψευτοδίπλωμα για να λέγονται τάχα και ἐπιστήμονες-οὔτε για διορισμό, ὅπως ἄλλοι φτωχοί, βιαστικοί, πού δὲν μαθαίνουν ἀρπαχτὰ παρὰ ὅσα τοὺς χρειάζονται... για να διορισθῶν. Οἱ νέοι αὐτοὶ μαθαίνουν τὴν Ἐπιστήμη για να τὴ μάθουν. Τοὺς ἀρέσει, τὴν ἀγαποῦν. Και γι' αὐτὸ, χωρὶς να ἔχουν ἀνάγκη, σπουδάζουν και δυο ἐπιστήμες και τρεῖς.

Και τώρα κλείστε τὸ στόμα σας, παρακαλῶ και ἀκοῦτε.

Εἶπα προῦτερα, πὼς τέτοιοι νέοι υπάρχουν ἀκόμα και σήμερα. Πραγματικῶς, ἄλλη φορὰ ἦταν πολὺ περισσότεροι. Ἡ μεγάλη τους φιλομάθεια τοὺς ἔκανε να τελειώνουν ὅσο πρὶν γρήγορα μποροῦσε τὴ μιὰ Ἐπιστήμη και νὰρχίζον τὴν ἄλλη. Οὔτε ἦταν τόσο σπάνιο τότε τὸ φαινόμενο σοφῶν με δυο και τρία διπλώματα. Θυμοῦμαι ἔξαφνα ἓνα καθηγητὴ μου στὴ Ζάκυνθο, τοῦ παλίου καιροῦ σοφός, πού εἶχε δίπλωμα Φιλολογίας και Θεολογίας. Ἐνας ἄλλος πάλι, λατινιστῆς βγαλμένος ἀπὸ τὸ Σεμινάριο τῆς Ρώμης, ἦταν και νομικός. Πολλοὶ ἐπίσης ἀπὸ τοὺς καθηγητῆς τῆς παλιάς Ἰονίου Ἀκαδημίας-τοῦ Πανεπιστημίου να ποῦμε τῆς Ἑπτανήσου, στὴν Κέρκυρα, - καθὼς κι' ἀπὸ τοὺς πρῶτους -πρῶτους καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, εἶχαν δυο και τρία διπλώματα και μποροῦσαν να διδάσκουν ἀπὸ δυο και τρεῖς ἑδρες συγχρόνως. Ὑπῆρχαν ἀκόμα σοφοὶ σὲ περισσότερες ἀπὸ μιὰ Ἐπιστήμη, πού δὲν ἐδίδασκαν πρὸθεν, παρὰ καθόνταν σὲ σπιτί τους και... σπουδάζαν κι' ἄλλη.

Σήμερα όμως τὸ φαινόμενο τοῦ φίλου μου, πού ἔχει δυο διπλώματα, - και καθόλου ἀπίθανο να πάρη μεθαύριο και τρίτο, - εἶναι ἀπὸ τὰ σπάνια. Ἀπὸ τὰ σπάνια ἐπίσης εἶναι και τὸ φαινόμενο νέου χωρὶς ὑλικὴ ἀνάγκη, να σπουδάζει μιὰ Ἐπιστήμη στὴν ἐντέλεια μόνον ἀπὸ ἀνάγκη ψυχικῆς, ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ κλίση, ἀπὸ εὐγενικὴ φιλοδοξία. Ἐναν τέτοιο ἐγνώρισα ἔδω και λίγα χρόνια. Ἦταν ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, μοναχογιός με πατέρα ἑκατομμυριούχο. Τὸν ἔκαμα φίλο στενό, και σὰ Διαπλάσσοπουλο και σὰ συμπολίτη, και σὰ φιλόμυσο, πού τοῦ ἄρεσε κι' ἡ Λογοτεχνία. Κι' ἦταν ἓνας ὡμορφος νέος, κομψός, τοῦ κόσμου, πού ὅποιος τὸν ἔδλεπε χωρὶς να τὸν ξέρῃ, θὰ ἔλεγε πὼς δὲν κάνει ἄλλη δουλιχά, παρὰ να χορεύῃ μέρα - νύχτα στὰ θηναϊκά σαλόνια. Ἀλλὰ δὲν ἔκανε ἄλλη δουλιχά ὁ νέος παρὰ να μελετᾷ νύχτα - μέρα κλεισμένος στὴ

φοιτητικὴ του κάμαρα. Μὲ ἄριστα πήρε τὸ δίπλωμά του στὴ Νομική. Και πρὶν κλείσῃ τὰ εἰκοσι του χρόνια εἶχε ἐκδώσει τόσα εἰδικὰ συγγράμματα τῆς ἐπιστήμης, ὅσα λίγοι ἡλικιωμένοι ἐπιστήμονες ἔχουν να ἐπιδείξουν. Ἐπειτα πήγε στὴν Ἑρῶπη να ἐξακολουθήσῃ τις ἀγαπητῆς του μελέτες. Ἐκεῖ, ἡ γενικὴ του μόρφωση και τὰ εἰδικὰ του συγγράμματα τοῦ ἔδωσαν μιὰ ζηλευτὴ θέση, διορίσθηκε γραμματικὸς στὴν Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν! Ἀλλὰ δυστυχῶς για τὴν Ἑλλάδα, ὁ νέος αὐτός, πού τὴν τιμοῦσε και μιὰ μέρα θὰ τὴν ἐδόξαζε, - ὁ μοναχογιός τοῦ ἑκατομμυριούχου, - δὲν ἔζησε πολὺ. Και πέρσυ, ἐκεῖ πού τὸν περιμέναμε να γυρίσῃ μέγας και πολὺς, μὰς ἐσπάρξε τὸ ἔαφνικό ἀκουσμα τοῦ πρόωρου και τραγικοῦ του θανάτου. Χριστὸ-δουλος Δαμῖρης λεγόταν....

Σας ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHEJ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ἐπειτα εἶχαν ἰδῇ, με τὰ μάτια τους, και θὰ μποροῦσαν να μιλοῦν για τὴ σκληρὴ ζωὴ τῶν ἀνθρακωρυχείων πού τὴν εἶχαν ζήσει λίγες ὥρες.

Κι' ἐνὺ καθένας ἔδινε συγχαρητήρια στὸν ἑαυτὸ του για τὰ καινούργια πράγματα πού εἶχε μάθει δυο ἀναστεναγμοὶ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ὅπου δυο βαγονάκια ἀνέβαιζαν μιὰ κόρη δυστυχισμένη και ἓνα νέο γελασμένο. Ἐκεῖνος συλλογιζόταν.

— Τὴν ἐπίστευκα ἀληθινὰ γενναία. Κι' ἐκεῖνη με ἀγωνία ἐπανελάμβανε:

— Δὲν ἔξερα πὼς ἦμουν τόσο ἀνανδρῆ. Ἡ συναίσθηση τοῦ σφάλματός της τὴν ἐγέμιζε ἀπὸ φρίκη, τὴν ἔκανε να νοιώθῃ κύματα ζέστης πού τῆς ἀνέβαιζαν τὸ αἷμα σὲ πρόσωπο και κατόπι ἀνατριχίλες κρυάδας πού τῆς ἐσπάραζαν τὴ ράχη.

Ἀκούγε στὸ πλαγιὸν βαγονάκι τὰ γέλια τῆς Ἐλισσάβητ κι' ἐφθάναν καθαρὰ στ' αὐτιά της αὐτὲς οἱ λέξεις πού ἔλεγε στὸν Μωρίς:

— Τι δικιο εἶχες να τὴν ὀνομάζῃς μαθητευομένη!

Τὰ τέσσερα βαγονάκια ἐφθασαν μαζί στὴν ἐξωτερικὴ ἀποβάθρα.

Ὅλοι ἦσαν κατὰμυροὶ ἀπὸ τὸ κάρβουνο, πού εἶχε κολλήσει στὰ μάγουλα των. στὰ δλέφραρά των, τοὺς γέμιζε τὴ μύτη, τὸ στόμα και τ' αὐτιά και τοὺς ἐφράζε τὸ λάκρυγμα.

Τὰ φορέματά των, ἀπὸ μπλὲ ἔγιναν μαῦρα και οἱ ἄσπροι σκούφοι καταμουντζουρώθηκαν.

Βλέποντας τοὺς ἄλλους ἡ Ἐλισσάβητ κατάλαβε και τὰ δικά της

χάλια κι' ἔτρεξε σὲ μπάνιο για να ξαναγλῖνῃ ὡραία, ἐνῷ ἡ Διονυσία, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ ὅλων τὰ βλέμματα.

Δὲν ντρέπεται βέβαια αὐτὴ για τὴ μαυρίλα τοῦ κοστουμιοῦ και τοῦ προσώπου της. Νοιώθει πὼς ἔχει κάποιαν ἄλλην μουντζούρα, πού τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου δὲν μπορεῖ να τὴν καθάρισῃ.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴ σὲ ἀνθρακωρυχεῖο βγήκε μιὰ ἄλλη Διονυσία, πού δὲν τὴν υποπτεύονταν, γιατί ἐκεῖ κάτω, σὲ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, δουλεύει ὁ πατέρας της, πού τὸν ἀπαρνήθηκε. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τρέχουν πρὸς τὸ μπάνιο ἐνῷ ἀσπτεῖονται και πειράζονται για τὴν κατάστασή τους.

— Τώρα ἔπρεπε να φωτογραφηθῶμε, λέγει ἡ Ζερμαῖν γελώντας, ἐνῷ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ λυχνοστάσι για να ἐπιστρέψουν τις λυχνίες.

Δυὸ όμως εἶναι βέβαιο πὼς δὲν θὰ θέλανε να ποζάρουν ἐμπρὸς σὲ φακό. ἡ Ἐλισσάβητ και ἡ Διονυσία. Ἀλλὰ και ὁ φωτογράφος δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξιν ν' ἀπαθανάτισῃ στὴν πλάκα τὴν πικρὴ ἀνύμνηση αὐτῆς τῆς καταστάσεως.

Ἐκαμε πὼς δὲν κατάλαβε τὴν πρότασιν τῆς ἀδελφῆς του και προχώρησε σὲ μπάνιο, ἀπ' ὅπου σὲ λίγο ἀντηχοῦσαν τὰ γέλια τῶν λουζομένων και ὁ θόρυβος τοῦ νεροῦ. Μόνον ἀπὸ τις καμπίνες τῆς Διονυσίας και τοῦ Μωρίς δὲν ἀκούγονταν τίποτε.

Ἀφοῦ καθαρίσθηκαν καλά, ἐφώνα-

«Ἡ Διονυσία όμως μόλις ἔτρωγε...»
(Σελ. 125, στ. α')

ξαν τις ἐργάτριες για να βοηθήσουν τις κυρίες και σὲ λιγάκι βγήκαν φρέσκοι, μυρωμένοι και με καινούργια δύναμη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἡ ἐκδίκησιν εἴ; Ἐλισσάβητ.

Ἡ Διονυσία βγήκε πρώτη ἀπὸ τὴν καμπίνα της. Δὲν εἶχε βλέπετε οὔτε μεγάλη τουαλέττα οὔτε πολὺ πλοκοχτένισμα.

Ἀμέσως κατόπι σχεδὸν βγήκε και ὁ Μωρίς, ἀλλὰ δὲν ἐπῆγε να τὴν ἀναμύσῃ.

Ἡ Διονυσία προχώρησε στὴν ἀρχὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀποθήκης και ὅταν ξαναγύριζε, εἶδε τὴ Μαρία να τρέχῃ να προφθάσῃ τὴν ἀδελφὴ της Ἐλισσάβητ, για να τῆς μιλήσῃ. Καμμιὰ τους δὲν τὴν εἶδε. Τραβήχθηκε ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς ἀποθήκης για να τοὺς ἀφίσῃ τὸ δρόμο ἐλεύθερο, δὲν μπόρετε όμως να μὴν ἀκούσῃ τὴν ὁμιλία τους:

— Γιατί, καίμηνῃ Ἐλισσάβητ, ἔλεγε αὐστηρὰ ἡ Μαρία, εἶσαι τόσο κακιά με τὴ φτωχὴ τὴ Διονυσία;

— Τὴ φτωχὴ τὴ Διονυσία!.. Μήπως τὴν λυπᾶσαι κιόλα;

— Μὰ δὲν σοῦ ἔκαμε κανένα κακό.

— Ἀληθινὰ;

— Τί κακό;

— Γιατί μοῦ παίρνει τὸν ξάδελφό μου;

Ἡ Διονυσία δὲν ἀκούσε τὴ συνέχεια. Ἐφυγε σὺν να τὴν κυνηγοῦσαν, ἔκαμε τοῖχο-τοῖχο τὸν γύρο τῆς ἀποθήκης και ξαναγύρισε, χωρὶς κι' αὐτὴ να ξεῦρῃ πὼς, σὲ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ, ὅπου εἶδε ὅλα μαζί τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Μπεκκάρ ν' ἀπομακρύνονται.

Τι θὰ ἔκαμνε; θὰ πήγαινε να τοὺς συναντήσῃ; ἴσως αὐτὸ θὰ ἔπρεπε.

Ἀλλὰ ὄχι. Δὲν θὰ μποροῦσε. Αὐτὴ δὲν ἦταν μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ἦταν μιὰ ξένη, μιὰ προστατευομένη πού τῆς εἶχαν βέβαια δειξεί καλὴ σὺνῃ ἀφάνταστη. Μιὰ φτωχούλα όμως πηγαινέιν ν' ἀνακατωθῇ στὴ ζωὴ τῶν εὐεργετῶν της;

Και στ' αὐτιά της ἀντηχοῦσαν ἀκόμα τὰ λόγια τῆς Ἐλισσάβητ:

— «Γιατί μοῦ παίρνει τὸν ξάδελφό μου;

— Τὸν ξάδελφό της;... Τῆς παίρνω τὸν ξάδελφό της; ἐγώ;

Δὲν καταλάβαινε καλά-καλὰ τί ἤθελε να πῇ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ἐλισσάβητ. Γιατί δὲν θυμότανε καμμιὰ φορὰ πού να θέλησε να κρατήσῃ για τὸν ἑαυτὸ της μονάχα τὸν Μωρίς.

Τὸν ἀγαποῦσε βέβαια. Τὴν ὀνόμαζε «μοιγάλακτὴ του ἀδελφῆ» και ὅταν ἐφευγε σὲ Παρίσι για τὸ Πολυτεχνεῖο του, αὐτὸ τὴν ἔλυποῦσε φοβερὰ, ὅπως πάλι εἶχε χαρὰ ὅταν γυρνοῦσε τις διακοπές.

Ἐπαιζαν τότε μαζί, ἐμελετοῦσαν στὴν ἰδια σάλα και οἱ τρεῖς, ἡ Ζερμαῖν, ὁ Μωρίς και αὐτὴ, τὰ μαθήματα τῶν διακοπῶν και ὅταν δὲν τὰ ἐδούσαν πέρα σὲ κανένα πρόδλημα, στὸν Μωρίς πρόσφερε ἡ Διονυσία και ἀφοῦ τῆς τὸ ἐξηγοῦσε, τὸ ἔδειχνε και κείνη στὴν Ζερμαῖν.

Ὅταν πάλι ὁ Μωρίς δὲν εὕρισκε

ἰδέες για τὴν Ἐκθεση του, ρωτοῦσε τὴ Διονυσία και αὐτὴ πάντα τοῦ εὗρισκε εἴτε τὴ φράση πού χρειαζότανε εἴτε τὴν ἰδέαν πού θὰ παρουσίαζε τὸ γραπτὸ του πρὸ τέλειο και πρὸ καθαρό.

Λίγο-λίγο ἡ ἀλήθεια ἐλαμψε μες σὲ μυαλό της.

«Εἶδε τὸν Μωρίς να τὴν ἐρωτᾷ μετὰ μάτια...» (Σελ. 125, στ. γ')

Ἦξερε πὼς ἡ κυρία Μπεκκάρ ὅταν ἔγραφε στὴν ἀδελφὴ της και πρὸ πάντων ὅταν πήγαινε να τὴν ἐπισκεφθῇ σὲ Παρίσι, ἐπαινοῦσε πολὺ τὴν Διονυσία κι' ἔτσι συχνὰ τὴν ἔρερναν ὡς παράδειγμα στὴν Ἐλισσάβητ για τὴ φιλοπονία και τὸ θάρρος της.

Θυμήθηκε μάλιστα κάποια διήγησιν, πού εἶχε δώσει να γράψουν ἡ δασκάλα των στὰ δυο κορίτσια, ὅπου ἔπρεπε να περιγράψουν κάποια γιορτὴ τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Βοήθῃαν τότε πὼς ἦταν ἔκτακτα γραμμένη και ἀφοῦ ὅλη ἡ οἰκογένεια τὴν διάβαζε με εὐχαρίστησιν, τὴν ἐστείλανε και στοὺς Μπερτραί, σὲ Παρίσι, για να πάρουν μιὰ ἰδέαν πρὸς τὴν παρὰ ἀπὸ τις ἐφημερίδες για τις γιορτὲς τοῦ ἀνθρακωρυχείου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΙΔΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ANEMONEΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΟ

3.
[Ἦναι]

Holder Karphe in lockigen Haar
schlaf in himmlischer Ruh!
(Γερμανικὸ τραγούδι)

Ὅταν ἀρνᾷται κάθεται
και δὲν ποῦλὶ κοιμάται
(Ὁ υἱὸς Ἰσαάκ, 411)

Γλυκὸς ὁ ὕπνος ἔφτασε
στὰ ματάκια σου ἀγάλη,
κλείσιν ἀπαλὰ τὰ βλέφαρα,
βραίνει τὸ κεφάλι.

Τὸ στόμα τὸ γλυκόλαλο
ἔχει κι' αὐτὸ σπᾶσει
γστὲς τὸ σῶμα ἐπάνω μου
σιγα να ξαποστήσῃ

Καὶ τὰ δυο τὰ χεράκια σου
να προσκεφαλίσῃ σιγῇ.
Κλεισμένα τὰ ματάκια σου
τὰ μπλάβα... Καλὴ νύχτα.

Ι.Ο. ΚΑΚΡΙΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑΝΗ ΓΙΟΡΤΗ

(ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ)

Παρθένα, Σύ, που σκορπίσεις;
τ' ἄρθαστο φῶς σὴν πλάση,
Πιρ' ἔνα, σύ, ἀληθινή,
ἄνός Θεοῦ μητέρα.
Ποῖός ὕμνος εἶναι δυνατός
σὸν οὐρανὸ νὰ φῆσθῃ,
δοξάζοντας τὴ χάρι σου
σ' ὅλο τὸν κόσμο πέρα ;...

«Χαῖρε !» φωνάζει ὁ Ἀγγεὸς
Χαῖρε ! ἀνὴρ παρθένα.
Κι' ἕνα στεφάνι δόλωτο
γύρω σὲ περιβάλλει.
Τὸ στέφανο τῆς ἀρετῆς,
ποῦ καρτεροῦσε σένα.
Ὡ, εὐτυχία ἀπέραντη
σὸν κόσμο τριμεγέλη !...

Στὴ σημερινὴ τὴ μέρα Σου,
ἡ πλάση γονατίζει.
Ὑμνος λαυρεῖας ἀφθαρτῆς,
κάθε ψυχολογία ψάλλει.
Μὰ τοῦ λαοῦ σου τίς ψυχές
ἡ λύπη πλημυρίζει,
γιατ' ὁ Χριστὸς θὰ σταυρωθῇ,
ἀπ' τοὺς ἀνθ' ὧπου πάλι...
2.

(ΔΕΥΤΕΡΙΑ)

Νά, τὸ δενδρί, ποῦ ἀκούραστο
προσμέναν νὰ φυτρώσῃ
μέσα σὸ φῶς τῆς σκλαβιάς—
τόσων χρόνων προγόνου.
Τώρα—πάνωφρα τὰ κλωνιά
τριγύρω ἔχει ἀπλώσει
κι' ἀνάμεσα στὴ γῆ βαθεῖα
θεριεύει καὶ ῥιζώνει !

Νά, τὴν πανέμορφη θεά,
ποῦ χρόνια καρτεροῦσε
μέσα σὸ πένθος τὸ βαρὺ—
ἡ σκλαβωμένη Ἑλλάδι.
Ῥίχνει τὴ μαύρη φορεσιά
—π' ὀλοχρονίς φοροῦσε—
Τώρα σὴν χεῖρα τῆς κρατεῖ
Ἀνάστασις, λαμπάδα !

Σήμερα στήν Ἀκρόπολι,
τὰ μάρμαρα ξυπνοῦνται.
Θαριεῖν, γιναντάνεται,
ξυπνάει ὁ Παρθενώνας.
Ἀνάμεσα σὰ ἐρείπια
βινοὶ γλυκοὶ ἀνηχοῦν
Ψάλλοντες : «Παῖς τῆς σκλαβιάς
ὁ πένθιμος αἰῶνας !...»
ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ

Μπροστά στήν πόρτα τη', ἡ κυρία Δ. κουβέντιαζε μὲ κάποια μαυροφόρα γειτόνισσά της. Μὲ φωνάζει καὶ πλησίασε. Μὲ μὲν προχώρησε καὶ κάποιο παιδί, ποῦ ὡς τώρα δὲν εἶναι προσέξει. Ἦταν ὡς 17 χρονῶν, ψηλὸν λίγο γιὰ τὰ χρόνια του. Μοῦκαμαν ἐντύπωση ἡ θλιμμένη του ὄψη καὶ τὰ μάτια του, καὶ μεγάλα μαύρα μάτια ποῦ συμφωνοῦσαν μὲ τὸ μαύρο ποικαμῆμα—μὰ στερημένα ἀπὸ κάθε φλογα.
Ἦρθε κοντὰ καὶ ἄλωσε τὸ χέρι, λέγοντας στήν κ. Δ.
—Δὲ θὰ μὲ δώσεις μὲ δέκα; Καὶ οὐ θὰ μὲ δώσῃς, εἶπε ὕστερα γυρίζοντας σὲ μένα.
Ἐβαλα τὸ χέρι στήν τσέπη...

—Γιατὶ φορεῖς μαύρα; ρώτησεν ὕστερα τὴν ἄλλη γειτόνισσα. Ἀ. ἔξω. Πέθαναν ὁ ἀδελφός σου κι' ὁ πατέρας σου. Σὺ τοὺς σκότωσαν οἱ Τούρκοι. Καὶ μένα μὲς τοὺς ἔσφαξαν τὰ σκυλιά.

Ἦ φωνὴ του ἔστρεψε λίγο. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια του προσηλώθηκαν ἀπὸ τὸ ἕνα σημεῖο τοῦ δρόμου. Φαντάστηκε τὴν ὅλη τὴν ἄγρια τραγωδία... Τὸ σπῆτι κλειστό, τὸ τραπέζι σηκωμένο, ὁ πατέρας βυθισμένος στήν ἐφημερίδα, ὁ ἀδελφός του κι' αὐτὸς συζητοῦσαν ἡσυχα, στήν κουζίνα ἡ μηλείρισα ἐπλυνε τὰ πιάτα, κι' ἔξω τραμερὸς κρότος, κραυγὴ, τρόμου ἀπὸ τὴν κίμαρα τῆς ὑπηρεσίας, πρὶν ἀκόμη συνελθόν, ἡ πόρτα ἀνοίξει ἀποτομα. Δὺ Τούρκοι μπήκαν. Εἶδε τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του νὰ πέφτουν κάτω ἀπὸ τὰ φονικά μαχαίρια, τὸ αἷμα ποῦ τινάζτηκε ἀχνίζοντας, τὰ κορμιά ποῦ σπαταροῦσαν ἀκόμα κι' αὐτὸς ποῖός ἔβριζε πῶς νὰ ἔξωγε, πέρνοντας γιὰ πάντα μαζί του τὴν φορικτὴν εἰκόνα τῆς σφαγῆς ποῦ τοῦ σάλεψε τὸ μυαλό...

Ἦ κυρία κατέβηκε μὲ μιά δραχμὴ σὸ χροῖ. Τὴν πῆρε εὐχαρίστωντας. Ἐνα δάκρυ ἐνοίωσε νὰ μὲν ὑφαίνῃ τὸ μᾶτι, ἕνα δάκρυ πόνου γιὰ τὸ φτωχὸ θῆμα, ποῦ μέν στήν ἀπέραντὴ του ἐρημιά, ἐνοίωθε σὺν κάποια παρηγοριά πῶς κι' ἄλλοι πάσχουν σάν κι' αὐτὸν.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΥ

ΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

(Χαριεῖται στοὺς μαθητὲς τοῦ Μικρασιατικοῦ μετώπου).

Τὰ φτερά της τινάζει ἡ Νίκη
Ποῦ ἀπ' τὰ χρόνια γεμίσανε σκόνη.
Δόξα, δόξα, δόξα περὶ καὶ πηγαίνει
Σου πυρὸς τὴν τρισεῖς δόξη ζώνη.
Τὴν προσμένουν καὶ πέρα μὲ πόθο
Οἱ γενναῖοι ποῦ μάχονται ἀκόμα,
Νι τοὺς δεῖξῃ τὸ δρόμο σὸ ζῶφο
Ποῦ ὁδηγεῖ γιὰ τὸ ἅγιο τὸ χῶμα.

Ἀπὸ τὰλλο τὸ μέρος ἡ Δόξα
Περπατεῖ εἰς τῆς Νίκης τὰ ἴχνη
Κι' ὅλο δ' ὄφιν καὶ κόκκινα ῥόδα
Στοῦ στρατοῦ μας τὸ πέρασμα
Ῥίχνει.

ΑΥΤΟΥΣΤΟΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΥΠΑΡΞΗ

Εἶναι ἕνα κοριτσάκι 7 8 ἐτών,
ὅμως φαίνεται σὰ νὰ ἦταν 5. Τὰ
μαλλιά της κοντὰ καὶ φουντωτά,
ἔχουν ἕν' ὀρθὸν κοκκινωτὸ, ποῦ
δοῖει ἕνα ὕψος ἀγριο σὸ ἀπο-
κρουστικὸ καὶ ἀναμικτὸ πρόσωπό
της. Φορῇ πάντοτε τὸ ἴδιο κου-
ρελιασμένο καὶ καταλεωμένο
φουστανί, ποῦ ἀπὸ κάτω προβά-
λουν δὺ πόδια γυναικὰ ἰδύατα.
Πιτὲ δὲν συναναστρέφεται τὰ
ἄλλα παιδιά τοῦ χωριοῦ, περπα-
τεῖ πάντοτε μόνη, ἀκοπα, μὲ τὸ
αὐτὸ ἀσταθὲς βῆμα, μὲ τὸ αὐτὸ
ἀγριο βλέμμα...
Ποτὲ δὲν τὴν εἶδαν νὰ γελάσῃ
ἢ νὰ παῖξῃ σ' ἄλλὰ παιδιὰ ποῦ εἶναι !

Ἀραγε συναισθάνεται τὴν ἀσχη-
μία της ἢ αὐτὸς εἶναι ὁ χαρακτή-
ρας της; Ἦ μὲν πολὺ περίεργη,
νὰ τῆς μιλήσω, ἂ ἰδῶ τί κρύβει ἡ
καρδιά ἐκείνη, ποῦ πάλαι μέσα
σ' ἕνα τόσο δύσμορφο σῶμα !
Ἀλλὰ ποῖτὲ δὲν κατόρθωσα νὰ
τὴν πλησιάσω; γιατί πάντα ἔφευ-
γε, μὲν μ' ἔβλεπε ἀπὸ μακριά.

Μιά μέρα ποῦ ἔκαμνα τὸν συνη-
θισμένο περίπατο, ἀκούσα γέλια
καὶ φωνές, ἐτήλησάσα πρὸς τὸ
μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδα τὸ δυστυ-
χισμένο ἐκεῖνο κοριτσάκι νὰ κλαίῃ
ἀπαρηγόρητα, ἐφ' πολλὰ ἄλλα
παιδιά τὴν περιγυλοῖσαν καὶ δὲν
τὴν ἀφίαναν νὰ φύγῃ. Ἀκόμα μὲν
ἦλθαν ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ σῶμα.
Δὲν γνωρίζω τί μὲ τραβοῦσε πρὸς
τὸ δυστυχημένο ἐκεῖνο πλάσμα,
ποῦ τὸ μόνο του παιτάκι ἦταν
ἡ ἀσχήμια... Ἄνα μὲ εἶδαν τὰ
παιδιά, σκορπίστηκαν. Τότε τὴν
πλησίασα καὶ τῆς πῆρα τὸ χεῖρ,
ἀλλ' αὐτὴ μὲ μίαν ὀπίσθη κί-
νηση τοῦ βίβει τὸ χέρι μου πρὸς
τὰ χεῖρ τῆς, τὸ φίλησε καὶ πρὶν
προφθάσῃ ν' εἰς τὴν λῆξιν ἀπὸ-
μακρυνθῇ μὲ τὸ αὐτὸ ὅπως
πάντα ἀσταθὲς βῆμα.

ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἦταν βράδυ τῆς Πρωτομα-
γιάς. Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ ἐρχόταν
μιά παρέα μὲ λουλούδια. Ὁ Πέ-
τρος, τῆς παρῆες νέης, λέγει σὸ
Γιώργη γιὰ νὰ τὸν περαιοῖ:
«Κρατᾷ: πολλὰ λουλούδια ἐνθ'
εἶναι μικρόσωμος. Σὰ συμβου-
λεύω νὰ μὴ πλησιάσῃς κανένα
γαῖδαρο, γιατί θὰ σὲ φάῃ μαζί
μὲ τὰ λουλούδια».

Κι' ὁ Γιώργης, πὺδ ἔξυπνος
τῷ ὁπαντᾷ: «Μὰ γιατί κι' ἐγὼ
δὲν σὲ πλησιάζω...»

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος:—Βλέπεις, Τοτό,
ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τοῦ
Κώστα εἶναι ὀρθή, ἐνῶ ἡ δική
σου εἶναι...

Ὁ Τοτός:—Καθισμένη; ! !
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσαστικῆς

Σ' ὁ Χιροπολεῖτο:
Ὁ Σανσέλωρ:—Ἐχετε τριαν-
τάλεπτα μολύβια;

Ὁ ὑπάλληλος:—Εἵνουμε, ὁρίστε.
Ὁ Σανσέλωρ:—Καλὰ εἶναι...
Καὶ πόσο τὸ δίνετε;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσασατῆ.

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

παραινολοῦνται, μὴ ὑπαρχόντος
πλέον εἰσπρακτορὸς, νᾶνανεώ-
νουν ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐγγραφῆς
των, ἀποστέλλοντας τὸ ἀντίτιμον
ἀπ' ἐξ ὁρίων εἰς τὸ
Γραφεῖον μου, εἰς αὐ-
τοπροσώπως, εἰτε διὰ νομιστοῦ,
εἰτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ“

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐξοικῆς
τὴν 20 Μαρτίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαν-
τοῦμαι πού τὰς λῆξι «Ὁδηγὸς
Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευ-
κλίαν δὲν φανερώων ψευδώνυμα
μητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς πα-
ρὸν δταν μὲ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χρό-
νός τὰ σερῶν λήψεις τῶν ἐπιστολῶν
τὸ μεσημέρι καὶ δὲ Κυριακῆς, ποῦ
τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΣΤΗ σημερινὴ Σελίδα Συνεργ-
δοῦνται δύο τρία κομμάτια ποῦ
ἐδιδόσαν ἀπὸ τὰ ἐγκυριασμένα, ὡς
κλήρο, γιὰ νὰ δημοσιευθῶν σὺν
τῷ φύλλῳ. ὡς σχετικὰ μὲ τὴν
κὴ Ἐρστῆ. Κι' εἶναι, καθὼς β-
τα, τὰ μὲν ἀπὸ δημοσιεύων,
τοὺς τακτικούς μου συνεργά-
τες, ἐξήγησα τίποτε. Γιατὶ ἀποφά-
σισα νὰ στέκωμαι μακριὰ ἀπὸ τὴν
τικτὴ, κατὰ τὸ σῶφ παρὰ
τῶν καλυτέρων παιδικῶν πε-
ρὸν τοῦ κόσμου, ἀποφάσισα
τὰ ἀκόμα τὰ ἐθνικὰ ποῦ ἐυλο-
ρίζουν σὲ πὸντικὰ καὶ καμμε-
ρα παρεξηγοῦνται. Καὶ τοῦτο,
ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἐθνικὰ γεγονότα,
νὰ κινεῖς χωρὶς νὰ θέλῃς, σὰ οὐ-
να, καὶ τὰ σύγχρονα θυμίζοντες
ποτα πολιτικά, κόμματα καὶ τ-
στα. Καρτέρω λοιπὸν δὲ λέγον

Ὁ συνεργάτης μου κ. Ι. Α.
κρίσης μὲ παρακαλεῖ νὰ διορ-
τῶν τὴν τυπογραφικὴν λάθος ποῦ
σὲν τοῖμά του «Ὁνερα»
114. στίχος τοῦ ποιήματος 11).

Ὁ Φούριος, σχετικῶς μὲ τὸ
ἡμᾶς τοῦ «Διονυσίου» Θεάτρο,
δὲν φαίνεται πὺν ἀρχαῖο τρ-
θεωρεῖ ἀνώτερο, —κι' ἔκχαμα
παρικήρησεν στήν Κριτικὴν μου
μὲ ἐξηγεῖ δτι τὸν Σοφοκλῆς ἐν-
σε. Δὲν ἐπιμένει ὅμως στὴν
μὴ του, ποῦ τὴν ἐσχημάτισε,
ἀπὸ ἐπὶ ἄλλων, καὶ ἔπειτα τὴν
κὴ μου. Μὰ κι' ἐγὼ νομίζω ποῦ
μεγαλύτερος τεχνίτης ἀπ' ὅλους
ἀρχαίους τραγικούς, ἐκεῖνος
ἔβωσε σὸ δῶμα τὴν τελευταί-
μορφῇ, εἶναι ὁ Σοφοκλῆς. Ὁ
χαῖντος Αἰσχύλος ἔχει μόνον
σύλληψη μεγαλοπρεπέστερη, ὡ-
τερη, κι' ὁ κατοπινὸς Εὐριπί-
δης στήν ψυχολογία καὶ
πομπεῖστος τὴν πραγματικότητα. Ἀ-
μεγαλοπρεπής, βίηλός, ψυχολο-
καὶ πραγματιστικὴ εἶναι σὲ πολὺ
γάλο βαθμὸν ὁ Σοφοκλῆς κι' ὁ
ὑπερέχων ἀπ' ὅλους στὴν
στήν κατασκευὴν, στήν ἀρχιτε-
νική του θεάματα, εἶναι ἐκεί-
νὸς θεάτρικος. Προσέθετε δι-
γνώμης τῶν κριτικῶν εἶναι διχα-
νές. Ἄλλοι θεωροῦν ἄφαστο τὸν
σχολὸ γιὰ τὸ μεγαλεῖο του, κι'
λοι, —προπάντων ὁ δικός μου Δ-
τριος Βερναρδάκης, —θεωροῦν
τερο τὸν Εὐριπίδη.

Τὰ εἴξῃ χαρακτηριστικὰ μὲν
φαι: ἡ Νόβη «Ἦ μαμὰ ποῦ
ρακοκοῦναι μὲ μεγάλο ἐνδιαφέ-
ρεται νὰ σου μελοποιήματα, τὰ
σκι πολλὸ ὥρατα. Καὶ ὁ θεός
ποῦ δταν ἦταν μικρὸς σ' ἐπα-
σὲ διαβάζει πάλι μὲ μεγάλη εὐ-
στηση».

Δὲν εἶναι λόγος, Ψεύτικο Γ-
ἀπὸ σέ. Ἐπειτα κα-
τὰ λέει ἀλλοιῶτα, μὲ τὸν
του. Γράφει μου λοιπὸν σὺν
Κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀγάπην σου,
ἀρετὰ μου τὴν εἶδαν ἐπὶ λέ-
τῆς ἐξοπαθῶντας σου.
Δὲν με συγκίνησε ἡ ἐπιστολὴ
Κ. Πονηρά, ἀμερικὰ ε μου
Ὡστε καὶ δευτέρα φτάνει στὴν
Γόρην τοῦ συλλαβὰ μου; Δὲν
Γα! Ποῦ ἐνδιαφέροντα τὰ κομ-
τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερῶν
ἐστὶν ἐστὸν κ. Φαίδωφ. Σ' ἐ-
πὶ πολὺ καὶ σὲ πρκαλεῖ νὰ
μαζαί.

συλλυποῦμαι, Ἐνδοξε Ἐλ-
καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου,
ὁ θάνατος τῆς καλῆς σὰς γι-
Ἐχάσας θησαυρὸν, ἀλλὰ τί νὰ
παιδιά μου ! οἱ ἀνθρώποι δὲν
ἀθάνατοι. Τὴν Ἀγγελία εἶ-
μου τὴν ξαναστειλῇς μὲ τὸ ἀν-
γί νὰ τὴν δημοσιεύσω.

Ἀμερικανίδα, τώρα θάρχι-
τα σερὰ Διαγωνισμῶν, καὶ πρ-
ῶτα δὲ προκηρῶ τὸν πρῶ-
τον Πνευματικῶν Ἀσκήσεων,
καὶ Δευτὸν Δέξων μεταφράσεις
τῶν Γαλλικῶν καὶ καθεξῆς. Κι'
θὰ σὰς δώσω ἀρκετὴ ἀχο-
αὐτοῖς οἱ Διαγωνισμοί, κι' ἐξ
αὐτῶν εἶναι μὲν πρῶτος, καὶ
ἔχουν μακευθὶ πάρα πολλὰ
κρίματα κομμάτια γιὰ τὴ Σελί-
σκοπεῖν σὲ λίγο νὰ μὴ δειχ-
ἄλλα, ἔως νὰ δημοσιευθῶν

μὲ τὸν λένε οἱ ἄλλοι, νὰ
ἀκούω κι' ἀπὸ σέ. Ἐπειτα κα-
τὰ λέει ἀλλοιῶτα, μὲ τὸν
του. Γράφει μου λοιπὸν σὺν
Κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀγάπην σου,
ἀρετὰ μου τὴν εἶδαν ἐπὶ λέ-
τῆς ἐξοπαθῶντας σου.
Δὲν με συγκίνησε ἡ ἐπιστολὴ
Κ. Πονηρά, ἀμερικὰ ε μου
Ὡστε καὶ δευτέρα φτάνει στὴν
Γόρην τοῦ συλλαβὰ μου; Δὲν
Γα! Ποῦ ἐνδιαφέροντα τὰ κομ-
τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερῶν
ἐστὶν ἐστὸν κ. Φαίδωφ. Σ' ἐ-
πὶ πολὺ καὶ σὲ πρκαλεῖ νὰ
μαζαί.

συλλυποῦμαι, Ἐνδοξε Ἐλ-
καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου,
ὁ θάνατος τῆς καλῆς σὰς γι-
Ἐχάσας θησαυρὸν, ἀλλὰ τί νὰ
παιδιά μου ! οἱ ἀνθρώποι δὲν
ἀθάνατοι. Τὴν Ἀγγελία εἶ-
μου τὴν ξαναστειλῇς μὲ τὸ ἀν-
γί νὰ τὴν δημοσιεύσω.

Ἀμερικανίδα, τώρα θάρχι-
τα σερὰ Διαγωνισμῶν, καὶ πρ-
ῶτα δὲ προκηρῶ τὸν πρῶ-
τον Πνευματικῶν Ἀσκήσεων,
καὶ Δευτὸν Δέξων μεταφράσεις
τῶν Γαλλικῶν καὶ καθεξῆς. Κι'
θὰ σὰς δώσω ἀρκετὴ ἀχο-
αὐτοῖς οἱ Διαγωνισμοί, κι' ἐξ
αὐτῶν εἶναι μὲν πρῶτος, καὶ
ἔχουν μακευθὶ πάρα πολλὰ
κρίματα κομμάτια γιὰ τὴ Σελί-
σκοπεῖν σὲ λίγο νὰ μὴ δειχ-
ἄλλα, ἔως νὰ δημοσιευθῶν

μὲ τὸν λένε οἱ ἄλλοι, νὰ
ἀκούω κι' ἀπὸ σέ. Ἐπειτα κα-
τὰ λέει ἀλλοιῶτα, μὲ τὸν
του. Γράφει μου λοιπὸν σὺν
Κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀγάπην σου,
ἀρετὰ μου τὴν εἶδαν ἐπὶ λέ-
τῆς ἐξοπαθῶντας σου.
Δὲν με συγκίνησε ἡ ἐπιστολὴ
Κ. Πονηρά, ἀμερικὰ ε μου
Ὡστε καὶ δευτέρα φτάνει στὴν
Γόρην τοῦ συλλαβὰ μου; Δὲν
Γα! Ποῦ ἐνδιαφέροντα τὰ κομ-
τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερῶν
ἐστὶν ἐστὸν κ. Φαίδωφ. Σ' ἐ-
πὶ πολὺ καὶ σὲ πρκαλεῖ νὰ
μαζαί.

Μελαχροινὴ Σαμουποῦλα, ἡ
εἰρή σου μπορεῖ νὰ πῇ ψευδὸν
ὡς ἀδελφῇ συνδρομητοῦ. Δὲν
τὸ λέει ὁ Ὁδηγός; Αὐτὰ ὅμως
μὴ μὲν τὰ γράφεις κατὰ ἀπὸ τὸ κομ-
μάτι ποῦ μου στέλνεις γιὰ τὴ Σελί-
δα, γιατί κινδυνεύεις νὰ μὴ τὰ
ἰδῶ καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω.
Ἀλλὰ εἴτε καὶ τὸ κομμάτι μπο-
ρεῖ νὰ γράφεται ἐπάνω ἀπ' αὐτὰ,
γιατὶ τότε κινδυνεύει τὸ κομμάτι.
Γι' αὐτὸ σὰς εἶπαί τοι καὶ τὴν
σὰς, σὲ δικὸν σου χαρτί. Ἐπειτα
γιατὶ τὸ ποιήμα σου δὲν ἔχει τί-
τὸν ἔχασας. Ὁλ' αὐτὰ μοιρῶν βλα
καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι βιαστική. Τὰ
πράγματα σου νὰ τὰ κάνεις μὲ σκέ-
ψη, μὲ τάξη, μὲ ἡσυχία.

Περιμένεις, Σινταρέλλα, νὰ ἐλθῇ
ὁ εἰσπρακτὴρ ὅπως πάντα, εἶδες ὅτι
εἰσπράκτωρ δὲν ὑπάρχει πιά κι' ἐ-
σπεύσεις νὰ μὲν στείλῃς ἀπ' εὐθείας
τὴν συνδρομὴν σου ἀλλὰ μὲ τὴν εὐ-
καρία αὐτῇ, νὰ μὲν γράφῃς κι'
ἕνα ὥρατο γράμμα, νὰ πῇς ψυ-
δῶνιμο καὶ νὰ μὲν ὑποσχεθῇ. Ὑστε-
ρα ἀπὸ 4 χρόνια ποῦ εἶσαι συνδρο-
μητοῦ μου, ὅτι θὰ λαβαίνεις τώρα
μέρος στήν κίνηση. Τί καλὰ ποῦ
δὲν ἔχω πιά εἰσπρακτορά ! Μὰ χαίρω
πάρα πολὺ...

Γράψε μου ἄφοδα, Φαναριώτη, τίς
σκέψεις καὶ τῆς ἀντιποθέσεως σου,
γιατὶ τὰ «Σποραδικὰ» ἦταν ἀρκετὰ
νὰ σὲ συμπαθῶ καὶ πρὶν μὲν
γράφῃς αὐτὸ τὸ ὥρατο γράμμα.
Ὅσο γιὰ τὸ σημερινὸν ποίημα, ἀ-
δύνατο νὰ σοῦ πῶ τίποτε πρὶν δη-
μοσιευθῇ.

Μὲν γράφουν ἀπὸ τὰς Πάτρας,
δτι μὲ μεγάλη ἐπιτυχία πλῆρησεν σὸ
Ἰντελλὰντὸν ἐρασιτέχνας ἡ «Φωταῖν
Σάντρη» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Μὲν
γράφουν ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὸ Ἀργεστόν,
δτι ὁ θάνατος Πλέσσα ἐπικεῖσε ἐπὶ
τὸ «Κοριτσάκι». Ἀλλὰ τὸ «Κορι-
τσάκι» δὲν εἶναι καθαυτὸ ἔργο τοῦ
Ξενοπούλου. Ἀπὸ ἕνα ρωσικὸ διή-
γημα ἔβγαλε μιά φράση γιὰ τὸν κ.
Πλέσσα, καὶ τὴν αὐτὴν φράση ἔβγα-
λε τὴν διασκευάσει γιὰ ὁπερῆτα. Οὐτε
δὲν ἔχει ἀκόμη σὲ βιβλίο.

Μὴ μεγάλη μου εὐχαρίστηση πα-

Μὴ μεγάλη μου εὐχαρίστηση πα-

λαβίνες πρῶτα δὲν ἦταν γιὰ τὴν
ἡλικία σου καὶ δὲν μποροῦσε νὰ
τάχαπῃς ποτέ. Θὰ πῶ σὲ Φούριο
καὶ σὲ Σκόρπια Φύλλα πῶς τοὺς
συγγαίρει γιὰ τὰ ὥρατα ποῦ δημο-
σιεύουν στὴ Σελίδα Τὰ δικὰ σου
δὲν εἶναι βίβια τόσο, ἀλλὰ νὰ μὴν
ἀπελπισθῇς καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃς
Κατὶ ἔχεις καὶ σὺ μέρα σου, ποῦ μὲ
τὸν καιρὸ θὰ φανερωθῇ. Ὁχι, δὲν
κοπιᾷς ἀδικα.

Ἀλλήθεια, Κουνουπόξυγκο, στοὺς
Διαγωνισμοὺς εἶδες παιδιά νὰ ἔχουν
βιβλία κατὰ ὅπ' τὰ θραυὰ καὶ
ναυτιγράφου; Μὰ βέβαια ποῦ τὰ
παιδιά αὐτὰ ἔκαναν κακὸ τοῦ ἐαυ-
τοῦ τους! Ἀπορρῶ ὅμως πῶς δὲν τὰ
τοσκάσαν οἱ καθηγηταί! Ὁπωδῆποτε
τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν θὰ ἦταν Διαπλά-
στούλα. Ὡ γιὰ αὐτὴ εἶμαι βέβαια!

Εὐὲ τί γίνεσαι, Λάμων Β, ὅχι
ἐγὼ... Βλέπεις ὅτι ἐγὼ ἐκδίδωμαι
τακτικῶτα ἐνθ' οὐ πέρασε τόσος
καιρὸς χωρὶς νὰ μὲν γράψῃς. Ἀς
ἐλπίσω πῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃς,
ὅπως μὲν ὑπέσχεσαι. Ὁ νέος Διαγ-
τὸν ἄλυσαν ἄρχισε ἀπὸ τὸ πρῶτο
φύλλο τοῦ Μαρτίου, ὥστε ἔλαττα
μπορεῖ νὰ λάβῃς μέρος.

Μελαχροινὴ Σαμουποῦλα, ἡ
εἰρή σου μπορεῖ νὰ πῇ ψευδὸν
ὡς ἀδελφῇ συνδρομητοῦ. Δὲν
τὸ λέει ὁ Ὁδηγός; Αὐτὰ ὅμως
μὴ μὲν τὰ γράφεις κατὰ ἀπὸ τὸ κομ-
μάτι ποῦ μου στέλνεις γιὰ τὴ Σελί-
δα, γιατί κινδυνεύεις νὰ μὴ τὰ
ἰδῶ καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω.
Ἀλλὰ εἴτε καὶ τὸ κομμάτι μπο-
ρεῖ νὰ γράφεται ἐπάνω ἀπ' αὐτὰ,
γιατὶ τότε κινδυνεύει τὸ κομμάτι.
Γι' αὐτὸ σὰς εἶπαί τοι καὶ τὴν
σὰς, σὲ δικὸν σου χαρτί. Ἐπειτα
γιατὶ τὸ ποιήμα σου δὲν ἔχει τί-
τὸν ἔχασας. Ὁλ' αὐτὰ μοιρῶν βλα

ἀγορασταί δὲν παίρνουν ψευδώνυμο. εἶναι δικαίωμα μόνο τῶν συνδρομητῶν.) Ὑῶν τῆς Νυχτὸς τὸ ξέρω, εἶναι ἐπολὺ εὐχάριστος νὰ βλέπῃ κανεὶς ἓνα κομμάτι τοῦ δημοσιευμένου στὴ Σελίδα· ἀλλὰ δὲν ξερατᾶται ἀπὸ ἐμὲ νὰ προσενῶ αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση σ' ὅλους ὅσοι τὴ ζητοῦν καὶ πρῶτα πρῶτα τὸ κομμάτι πρέπει νὰ εἶναι καλὸ... Ἀρκάριαν (ὦ, σὲ πιστεύω! χαίρω πολὺ πὺ ἐγίνεαι καλὰ καὶ γράφεις μου.) *Πισπιρίγκον* (εἶδες πὺ δὲν πρέπει ν' ἀνυπομονῇ; ἔτσι καὶ γὰρ τὸ Φρέδο θὰ μᾶλλον τί θὰ ἀπογίῃ, σιγά-σιγά.) *Ἰπποκράτην Βαλ.* (χαίρω πὺ ἐγίνεαι καλὰ· τώρα, πὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο, θὰ μοῦ γράφῃς;) *Δακρυπότιστην Ζωὴν* (τελοσπάντων ἂς ἐλπίσουμε πῶς θὰ διορθωθοῦν δια.) *Στρομπουλᾶν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις· ναι, ἐννοεῖ δια τὸ γράφειν μου.) *Ἰππολύτου* (εὐχαριστῶ πολὺ τὴν "Τριανδρίαν", πὺ θὰ γίῃ ἔτσι πολυανδρία· εἶμαι μὲ τὴ γνώμη σου διὲν μπορεῖ νὰ βραβεύῃ ἀπάντησις μεταφρασμένη ἀπὸ ξένο περιοδικό. τὸ ἄλλο σου ψευδ. δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δώσῃ πρὶν λήξῃ ἡ ἰσχὺς τοῦ.) *Ἰωάν. Ἀγγ.* (εὐχαριστῶ δια τὰς ἐνέργειάς· ἂν ἐξακολουθήσῃς ὁμῶς νὰ τοὺς δίνῃς τὰ φυλλάδιά σου νὰ διαβάζουν, δὲν θὰ ἐγγραφῇ κανεὶς.) *Ρόδον τῆς Σταμποῦλ* (χαίρω πὺ θὰ γίνετε πολλοὶ καὶ θὰ κάμετε Σύλλογο· ἀλλὰ τί τὸ θέλετε τὸ ξένο κατὰστατικό; νὰ κάμετε ἓνα δικό σας.) *Φορέτταν* (ἔτσιλα· ἐννοία σου, δὲν θὰ πῶ τίποτε ἀπ' αὐτά.) *Ἰέρειαν τοῦ Πόνου* (ἔδωκα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα, πὺ θὰ γράφῃ μὲ "Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή". μου εἶπε μάλιστα πῶς αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸ εἶχε στὸ νοῦ τοῦ ἀπὸ κατὰ ἄλλο πὺ τοῦ συνέβη.) *Κυανόλευκο Ἀλβαρο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ περιμένω.) *Αἰγλὴν* (ναι, ἡ συνδρομὴ σου λήγει τὴν 28 Φεβρουαρίου 1922.) *Χορτοκέφαλον* (σεῦ εἰς ἔλξεα ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔπειτα λυσιχαρτο· μὴ γράφῃς μὲ κόκκινο μελάνι γιατί θάλαπτεῖ στὰ μάτια· τὰ Π. Πνεύματα πὺ μοῦ στέλνεις, εἶναι ξαναγραμμένα.) *Ὀρμιον Κρέων* (ἔκείνα διεβιάσθησαν καὶ ἡσυχάσῃς· δια τὸ ἄλλο, μόνο μὲ Μ. Ἀγγελίαν εἰσπέρεις.) *Πλανόδιον* (δὲν ξέρω τέτοιον περιοδικό· ἐκτός ἂν πορρὴ νὰ θεωρηθῇ ἀθλητικὸν "Ἡ Ζωὴ τῶν Προσκόπων".) *Μυριάν* (εἶρε καλῶς.) *Ναυπλιακὸν Ἀστέρα* (καλὴ ἡ φωτογραφία καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά τῆς, μὴν ἀνησυχῇς.) *Ζόζιαν* (εὐχαριστῶ γὰρ τὰ καλὰ λόγια· ἐδιόρθωσα τὸ ψευδώνυμό σου, πὺ κατὰ λάθος εἶχε τυπωθῇ Ζόμα.) *Δημοσθένην Ι. Ν.* (γὰρ νὰ στέλνῃς τραγουδάκια γὰρ τὴ Σελίδα, πρέπει νὰ πάρῃς πρῶτα ψευδώνυμο· ἡ κυρὰ-Μάρθα σὲ χαίρει.) *Φρεάντην* (ἔτσιλα γράφεις μου τώρα πὺ ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπάς.) *Ἀσπροῦλαν* (αὐτὸ σοῦ ἐδιάλεξα, ἔτσιλα καὶ χαίρω πολὺ.) *Κορτερό Σπαθί* (δεκτὰ.) *Ταχρό* (ἂς εἶναι, τὸ καλοκαίρι θὲ μοῦ γράφῃς συχνότερα.) ὁ κ. Ε. σοῦ στέλνει τὴν "Ἀγγελία". *Κοντὸν Γολιάθ* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φροντίδα.) *Κόρητα Μοντεροζήτον* (ἔτσιλα· ὅλα αὐτὰ τὰ βρίσκεις στὸ "Ὁδὴ γὰρ τοῦ Συνδρομητοῦ.") *Βασιλέα τῆς Ἐρήμου*, *Φιλεπύθερον Κύπριον*,

Μαριεῖον τῶν Δελφῶν, *Ἀρσλὴ Κυπριουποῦλαν*, κτλ κτλ.
Ἀργάμπελην, Πούλιαν, Μαγεμένο Κρητικόπουλο (ἔλαβα εὐχαριστῶ.) *Κνώσσιον Τρελλὴν Μούσσαν ἔτσιλα.*
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαρτίου θάπανήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 20005 Διαγωνισμοῦ Ἀδωσών. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

237. Δεξιόγριφος.

Τὸ πρῶτο δὲν σημαίνει περσότερα ἀπὸ ἓνα.

Τί ναι τὸ δευτέρου μου, Σοῦ τῶπα καὶ αὐτό...

Τὸ τρίτο μου ἀκρωτήρι. Καὶ μὲ τὸ σύνολό μου

Στὴ νέα Σερβία πόλη θὰ κἀνῃς τὸ λεπτὸ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλερῆμου

238. Στοιχειόγριφος.

Εἰμ' ἓνα πράγμα στρογγυλό, Μοσχοβολῶ, στολιζῶ

Ἄν ρίξῃς τρία ἀπ' τάνθη μου, Μὲ τὰλλα σοῦ φωτίζω.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ διαβ. τῆς Ἡλιουπόλ.

239. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματομοῦ.

Ἀρχαῖον βασιλεῶς Τοῦ κόδω τὸ κεφάλι·

Μὴ νόημα δὲν ἔχει Ἡ λέξις πὺ προβάλλει·

Ὅμως ἐσὺ μετέχῃς Τὴν ἀναγραμματίζεις,

Καὶ νῆρο τοῦ Αἰγαίου Σπουδαία σχηματίζεις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Στάσας Στεφανάνη

240. Αἶνιγμα.

Πράγμα πὺ τὸ φορεῖς Τὸ ἀρσενικό μου

Μέρος οἰκοδομῇς Τὸ θηλυκό μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ροδό. Αὐγούλας

241. Μωσαϊκόν.

Ἀπ' τὴ Θεΐδα, τὴν Ἥρα, Τὴν Ἑρμὴ καὶ τὸν Ἀνταῖο,

Ἀπὸ ἓνα τοὺς ἐπῆρα Κι' ἔκαμα νησί στὸ Αἰγαίον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀφ. Γυμνασιόπαιδος

242. Δεξιόθῃ ἰα.

Ποῖον κύριον ὄνομα ἔχει τρία φωνήεντα καὶ σύμφωνον κανέν;

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ἀεράκι τῆς Πόλης

243. Πνευμῖς.

Οἱ σταυροὶ βλαβερὸν ἔντομον.

+++ = Μέτρον.
 ***+* = Τύραννος.
 ***+*+* = Στρατηγ Καρχ.
 ***+*+*+* = Υἱὸς τοῦ Δαυὶδ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πιε. Χερσονήσου

254. Ἀκροστιχίς.

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος τῆς Ἀμερικῆς:

1. Νῆτος τῆς Μεσογείου. 2. Ζῶον κερασφόρον. 3. Πόλις τῆς Μακεδονίας. 4. Ὅρος τῆς Πελοποννήσου.

5. Νῆσος τοῦ Ἰονίου. 6. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 7. Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰαννοῦ.

245. Ἑλλητισσύμφωνον.

αετ-η-α'-αυτο-εε'-αετο

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πικροδάφνης

246. Γρίφος.

Οἱ

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

λι

ἢ ναι γένη F τύχη h

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

γένη

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μουσ. Ἰπποτόν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

247. Ταῦ.

+++++ = Δήμαρχος

* * * * * = Κενών.

* * * * * = Δρῦς.

* * * * * = Δάκτισμα.

* * * * * = Προδότης.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Ἰδανικόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀφ. Καστανούλας

248. Φωνηεντόλιπον.

n-mngnt-vnt-l-prptt

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀναῖρου τῆς Κύπρου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 48

716. Ἰαλία (ἦτα, λεία).—717.

Αἰακός (ε, α, Κῶς).—718. Σαύρα-

αῦρα.—719. Γεράνιον-Γεράνια.

720. 1 721—722. 1 Κῆ-

ΑΗΡ ποῖ, κόπος, κόρος,

ΜΙΝΩΣ ποῖ, κόπος, κόρος,

ΗΣΙΟΔΟΣ ὄρος, ὄνος, ὄνος,

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ οἶκος. 2. Κύπρος,

Κῶρος, κόρος, κότος, κῶτος, κῶ-

τος, Κράτης, κράτη, Κρήτη. 723

727. Διὰ τοῦ Ε: ἄετα. Νίξος,

ὄος, ξανθός, ἔξω.—728. ΧΙΔΩΝ

(Χείρων, Αἶτνα, Ἀελλῶ, Βοῶ-

τία, Κρέων).—729. Χάνεις κόλο